

ולדימיר מיאקובסקי

ענן במכנסים

מרוסית: יפים ריננברג

איך לכתוב על מיאקובסקי? לספר שנולד בגאורגיה, עבר למוסקבה, היה פעיל במפלגה הקומוניסטית מגיל 15, נעצר פעמים רבות ולא הוגלה עקב גילו הצעיר, התחיל לקרוא ולכתוב שירה בכלא, למד אמנות, סולק מהלימודים בגלל פרסום שירה פוליטית, תמך במהפכה הקומוניסטית, צייר בשירותה אלפי כרזות, היה מחזאי, שחקן, פרוזאיקון, היה גיבור מייצג לדור שלם של אמנים ומשוררים ברוסיה ובעולם, ניהל פרשיות אהבים רבות ונפתלות והתאבד בירה בלב בגיל 37? לספר שאת מוחו תרם למדע?

מה כתבתי? האם זה מיאקובסקי? קצת. זו מין צלילית מיתית-עובדתית של האיש שהיה מיתוס בחייו, התגלמות הרוע בעיני שונאיו, האדם החדש בעיני מעריציו. סיפור חייו מרתק. סיפור חייו אחרי מותו – מרתק לא פחות. סטלין הפך את מיאקובסקי לחלק מהקומוניזם, למשורר הקדוש של הדת האדומה. כל ילד סובייטי למד את ה"שיר על הדרכון הסובייטי" ואת "מה זה טוב ומה זה רע". מיאקובסקי, המשורר הפרוע ושובר המוסכמות, הפך למייצג רשמי של הממסד. לחומר לימוד. אין דרך טובה יותר להרוג משורר מאשר להקריא אותו בטקסי בית ספר. מיאקובסקי, שבחייו גייס את עצמו למפלגה וכתב כי "דרכתי על גרון שירת", הוצא מקברו וגויס שוב.

מה כתבתי? הרי גם זה לא מיאקובסקי. זהו סיפורה של תרבות ברית המועצות, סיפור שמיאקובסקי הוא אחד מגיבוריה-קורבנותיה הרבים מספור. אבל זה לא מיאקובסקי. איך אתאר את מיאקובסקי לאדם זר? איך אתרגם אותו? איך אעביר את הרטט המלהיב שעובר בי לשמע שמו? שורותיו של מיאקובסקי הן מהדברים המוקדמים ביותר שאני זוכר. לא מילים. שורות. מבנים קצביים.

טטטטם

טטם

טטם!

טטם טטם טטטם

טטם

טטם

טטם

טטם

טטם טטם טטטם

אני זוכר את קולו הנלהב, העולה והמהדהד של סבא שלי מטפס על המדרגות הללו של שירת מיאקובסקי. אני זוכר את עצמי מנסה לטפס עליהן ומרגיש איך החזה מתרחב ואיך אוחזת בי תחושה של מעוף ועוצמה ו...כאב מפלח. פתאום. או צחוק. או דמעה. והכל מפתיע. קריאה במיאקובסקי היא כמו דהירה ברכבת הרים, שפסיה עשויים מעצבים וקרונותיה לבבות. מאה שנה אחרי שנכתבה הפואמה "ענן במכנסיים", היא עדיין מפתיעה, מצמררת, טרייה, גסה, חדשה, וירטואוזית, כואבת. מיאקובסקי זה, של שירתו המוקדמת, הוא שילוב מדהים של מבנים מקצביים ייחודיים ווירטואוזיים, חריזה מפתיעה להדהים ומגוונת להפליא, גודש דימויים פנומנלי פֶר סנטימטר טקסט, וכל זה חי. חי לגמרי. חי. איך להסביר את זה?

מה כתבת? למה למרות כל הסופרלטיבים אני מרגיש שאיני עושה צדק עם דמותו? אולי מפני שדמותו שלו, כפי שהיא נשפכת משירתו הגואה על גדותיה, היא דמות עצומת ממדים? הרי הוא מופיע בשירתו כגיבור ומשיח וכיקום כולו. מיאקובסקי היה אדם גדול מאוד, פיזית. ושירתו הגדילה אותו לממדי אדם המארח את השמש. ואולי זה מיאקובסקי: משורר שהיקום צר מלהכיל את שירתו.

כך אני רוצה לכתוב עליו. כן, אני מתעלם לחלוטין מתמיכתו המופגנת במשטר המדמם והנורא שלו. לא מעניינים אותי יחסיו האישיים עם נשים, הפחד שלו מחיידקים, לא מענינים אותי. את האוטוביוגרפיה שלו התחיל מיאקובסקי כך: "אני – משורר. זה מה שמעניין בי. על זה אני כותב."

...ובכל זאת... המשורר הוא לא רק משורר. הוא גם קוראיו. כשסבא שלי דעך לקראת מותו, כאן בישראל, המילים האחרונות שבהן תקשר איתי היו מילות שירתו של מיאקובסקי. ואולי זה מיאקובסקי – מילים ומקצבים שנחרטים בראש, באופן שגם הגירה ודמנציה לא יצליחו למחוק אותן.

את התרגום הזה של ה"ענן במכנסיים" – הפואמה הגדולה הראשונה של מיאקובסקי, אני רוצה להקדיש לסבי, אדוארד שקולניק, שהדביק אותי בקסם מקצביו.

י"ר

הקדמה

אָנִי לֹא מֵאֲמִין בְּקִיּוֹם הַרִיבֵינְרָה!
שׁוֹב אָנִי מִשׁוֹרֵר שִׁירָה
לְגִבְרִים – דְּהוּיִים כְּנֹרַע,
לְנָשִׁים נְדוּשׁוֹת כְּמוֹ אֲמֶרָה.

דַּעֲתַכֶּם,
הַמְּפַנְטֶזֶת עַל מִוּחַ רְפוּי וְרוּטֹט
כְּמִלְצָר כְּרֹסְתָנִי הַנֶּרְדָּם עַל מוֹשֵׁב מִשְׁמָן,
כֵּן אוֹתָהּ, אֶקְנִיטֵר בְּסִמְרֹטוֹת הַלֵּבֵב הַשׁוֹתֵת
אֶתְלַגְלַג לְרוּיָה, חֲמֻצְתִּי וְחֻצְפֹן.

1
נִרְאָה לְכֶם שְׂכָאן הוּזָה הַמְּלִרְיָה?
זֶה קֶרָה.
קֶרָה בְּאוֹדֶסָה.

אֵין בְּנִשְׁמָתִי אֶף שַׁעֲרַת שִׁיבָה,
רַחֲמִים שֶׁל זְקִנִים בָּה – אֵין!
מַחְרִישׁ בְּקוֹלִי אֶת בְּאֵי עוֹלָם.
יָפָה, גְּבוּהָ,
בֶּן עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם.

אָבוֹא בְּאַרְבַּע, אֲמֶרָה מְרִיָּה.
שְׁמוּנָה.
תִּשְׁעָ.
עֶשֶׂר.

עֲדִינִים שְׁלִי!
אֲתֶם אוֹהֲבִים עַל כְּנוֹר.
גְּסִי הַרוּחַ – עַל מִצְלָתֵיכֶם.
הַתּוֹכְלוֹ כְּמוֹנִי לְקַלְפֵי תִּעֲוֹר?
לְהַפִּיךְ אֶת עוֹרְכֶם – כָּל כָּלוֹ לְשַׁפְּתֵיכֶם!

נֶס הַעֶרֶב
מִן הַחֲלוֹן
אֵימַת הַלֵּיל,
חֲרָפִית,
רוּחַשֶׁת.
בְּעֶרְפִי הַכְּפוּף מִצְחֻקֶת בְּרִן
הַנְּבֻרָשֶׁת.

אִזּוּ בּוֹאוּ לְלַמֵּד כְּבָר!
בוֹאִי, חוֹשְׁפֶת,
בוֹאִי מִלְּאֲכִית מְהֻגְנֶת כְּמוֹ גְּבוּל,
בוֹאִי גַם אֲתָּ, רְגוּעָה כְּמוֹ שְׁפִית,
דַּפְדְּפִי בְּשַׁפְּתֵי כְּמוֹ בְּסִפֵּר בְּשׁוּל.

אָנִי עֹכְשׁוֹ – כְּמוֹ אֶבֶן נוֹשְׁמַת.
סִלַּע עֲצוּם, בּוֹכָה, נִשְׁפָּךְ
סִלַּע
מֵה לָּךְ?
עַל מֵה כְּבָר אֶבֶן כְּזוֹ חוֹלְמַת?
חוֹלְמַת עַל הַרְבֵּה כָּל כֶּךָ!

אִם תִּרְצוּ –
אֶתְפַּרַע כְּכֹלֵב מִטְרָף,
אֶת גּוֹנֵי אֲשֵׁנָה כְּשָׂמִים!
אִם תִּרְצוּ –
אֶתְעַדֵּן עַד לְלֹא רֵבֵב.
לֹא גָבַר – עַנְן בְּמַכְנָסִים.

ולא עונר לְדַעַת
 שְׁגוּף פְּלֵדָה לָךְ
 שְׁלֵבְכָךְ צוֹנֵן וּנְחֵשְׁתִּי
 רוֹצֵה אֶת קוֹלְךָ בְּכָל לֵילָה
 לְטַמֵּן בְּרוֹכוֹת
 הַנְּשִׁית.

כָּל הַטְּפוֹת בַּחֲלוֹן שְׁלִי
 יַחַד
 צוֹנְחוֹת כְּמוֹ חַיּוֹת אָדָם,
 כִּי מֵילֵל צָבָא הַגְּרָגוּילִים
 עַל גַּג כְּנִסְיַת נוֹטְרָדָם.

עֲכָשׁוּ
 עֲנִקֵי
 מֵתַגְבֵּן בַּחֲלוֹן
 מִמַּס אֶת זְכוּכִית הַחֲלוֹן בְּמַצְחִי,
 תְּבוֹא אֲהַבֶּה אוֹ לֹא?
 וְאִיזוֹ
 תֵהִיָּה: קִטְנִטְנָה? עֲנִקִית?
 אֵיךְ עֲנִקִית לְגוֹף כֹּה צְמוּק?
 בְּטַח תֵהִיָּה קִטְנִטְנָה,
 מִיֵן אֲהֲאֲהַבּוֹנֵצִ'יק
 נְבַהֲלֵת מַצְפִּירַת הַמְּכוֹנִיּוֹת
 אוֹהֶבֶת פְּעֵמוֹנֵצִ'יק.

יִמַח זְכָרְךָ
 לֹא יִסְפִיק בְּשִׁבְלֵךְ שׁוֹם דְּבָר?
 הִפֵּה, כָּבֵר קְרוּעַ מֵרַב צְעָקוֹת.
 שׁוֹמֵעַ.
 שְׁקֵט
 כְּחוֹלָה מִבְּגָר,
 קוֹפֵץ לוֹ עֲצָב
 מִמַּטְתּוֹ.
 תַחֲלָה מֵתֵהֵלֵךְ,
 קִמְעָה קִמְעָה,
 וְאַז מֵתְרוֹצֵץ
 תִּזְזִיתִי, קְלוּשׁ.
 עֲכָשׁוּ זֶה הוּא וְעוֹד אֲרַבְעָה,
 מִשְׁתוֹלְלִים בְּמִקְצָב שֶׁל יְאוּשׁ.

מִמְתִּין וּמִמְתִּין
 פָּנֵי בְּפָנָיו
 שֶׁל גֶּשֶׁם זָקֵן וְיָגַע,
 זָב,
 אֶת מִי הַנַּחֲשׂוֹל הַנִּשְׁבֵּר עַל הָעִיר לְרִסְיָהּ.
 לֵילָה נִמְהָר וּמָר
 בְּסִפִּין
 שֶׁסָּף אוֹתָהּ.
 נִלְכְּדָה!

הַטִּיחַ בְּקוֹמָה שְׁתַּחֲתִי הַתְּמוּטֵט.
 עֲצָבִים
 גְּדוֹלִים,
 זְעִירִים,
 עוֹד וְעוֹד!
 קוֹפְצִים בְּטְרוּף
 וְכַעַת,
 נוֹפְלִים עֲצָבִים בְּרַגְלִים כּוֹשְׁלוֹת.

הַלֵּילָה בַּחֲדָר עוֹכֵר וְהוֹלֵךְ.
 עֵינֵי הַכְּבֵדָה בְּעוֹכְרוֹ טוֹבְעָת.
 חוֹרְקוֹת הַדְּלָתוֹת בְּמִלּוֹן הַדּוּעָה,
 כְּאֵלוֹ נוֹקְשׁוֹת כָּל שְׁנָיו בְּרַעַד.

נִפְלָה הַשְּׁעָה – תְּרִיסָר,
 כְּמוֹ רֹאשׁ מְגֻרְדוֹם מְלֵא מִדֵּי.

זכרי! חרבה פומפיה
כשהזיב התעצבן כהלכה.

הי!

רבוטי!

הגידו לי,

חובבי אסונות וזועות
את אימת האימות ראייתם כבר?

את פני

כאשר

הן שלוות.

ה"אני" שלי

כבר

קטן עלי

מישהו מתוכי פורץ כבר קדימה

הלו!

מי מדבר

אמא?

אמא!

הבן שלך ביפי של חלי!

אמא!

בלב ילדך משתוללת שרפה.

לאחיותי ליודה ואוליה

תאמרי: אין לו יותר תקנה.

כל מלה

כל בדיחה עולצת

שנפלטת מפיו המרעב,

כמו זונה ערמה שקופצת

מבית הזונות הנשרף.

רחרחו עכשו –

ריח על האש!

הגיעו כל מיני.

נכנסת,

מחדדת כמו "הא לך",

חופנת כפפת תחרה

אמרת: "רק שתדע לך,

אני מתחתנת מחר."

בבקשה לך.

זה כלום.

אסתדר.

תראי איה אני שקט.

כמו דפק

בגוף של מת.

זוכרת?

אמרת לי תמיד

ג'ק לונדון

לחיות

לחשק

לאהב

ואני רק ראיתי

שאת הג'וקונדה,

אותך חיבים לגנב.

אז גנבו לי.

בשדה החשק שוב אנוע

אאיר באשי עקולי גבות

אז מה!

גם בית שרוף כידוע

נותן קורת גג לדרי אשפתות.

צוחקת?

"יש יותר שקלים בתוך כיסיה

של קבצנית, מסה השגעונות שבבלבה".

נוצצים,

בקסדות.

אסור מגפיים!

למכבי האש

תאמרו: לב בוער מכבים בנשיקות.

לבד!

חביות בעיני הדומעות אמלא.

תנו להשען על הצלעות.

אמלט! אמלט! אמלט! אמלט! אמלט!

התמוטטו.

לא נמלטים מלבבות.

פרצופי השרוף מוציא

מסדקי הפה

נשיקנת מגחלת צומחת לפל ואל על

אמא!

התלקחה כנסית הלב.

לזמר אני לא מסגל.

בגלגלת: רק מלים ומספרים

כמו גופות

של ילדים אחרי פוגרום.

כמו הפחד

שמשה והרים

את ידי ה"לוזיטניה" למרום.

לעיר הרועדת

בהס דירותיה,

שחר בן מאה עינים נכנס

כובש.

אל הנצח אצרח:

שומע?

הנני עולה באש.

2

לי ההלל!

הללו כי אתרומם.

את כל מה שעשוי כבר

שם בקבר.

שום דבר

לא ארצה לקרא לעולם.

ספר?

מה ספר!

פעם חשבת,

נעשה הספר כך:

בא משורר

פותר פה כזה,

ושר לו מיד הזמיר המברך –

וזהו זה!

אך ידוע לי מזמן

עד ששיר ימצא סדק

רק אפסע עד תתיבל בפסיעותי רגלי

ובסחי לבבי, יתבחבש באי חשק

דג המקרל של הדמיונות שלי.

בעוד מרתחים עד דק ומחרזים עד זב

מזמירים ואהבות, מרקחת כלשהי

מתפתל בכאבו ללא קול הרחוב

אין לו לשון לבטא את הקשי.

כמגדל בבל את ערינו

לגבה נבנה, בגאון!

האל

ימוטט בתינו,

ויפץ

שפה ולשון.

באלמותו הרחוב קרוע.

מגרונו צרחה נגרת.

וְחַד כָּל כֶּךָ כָּאֵב הַלַּע הַפְּצוּעַ
מַחְרִיכַת הַכְּרֻרוֹת עַל הַגְּרוּגְרַת.

מְדַרְכּוּ אֶת הַחֲזוֹה שְׁלוֹ.

עֲדִיף שְׁחַפְתָּ.

סָגַר הוּטַל עַל הָעִיר מְשָׁמִים.

וְהִנֵּה

סוּף כָּל סוּף!

לְכַכֵּר הַתְּנוּעָה נִשְׁפָּכַת,

דוֹחֶפֶת אֶת סוּף הַמְקַנֵּשׁ לְשׁוּלֵים,

חֲשֵׁבְתִי:

בֵּין מְלֹאכֵי מְקַהְלוֹת רְקִיעַ

אֵל צְבָאוֹת יִתְנַקֵּם בְּכָל!

אֶךְ הַרְחוּב הַתִּישֵׁב וְהוֹדִיעַ:

"הוֹלְכִים לְזָלֵל!"

אֶת כָּל פְּנֵי הָעִיר אֶפְרוּ קְרוּפִים וְהַקְּרוּפִיקִים:

גְּבוֹת מוֹרְמוֹת חֵד!

אֶךְ בְּפֶה

הַמְּלִים הַגּוֹעֹעוֹת הַתְּפָרְקוּ עַד כִּי

נוֹתְרוֹת חֵיוֹת רַק שְׁתִּים

"חֶרָא"

וְעוֹד אֵיזָה מִשְׁהוּ

אוּלֵי "מַחְבֵּת".

בְּבִכִי

סְפוּגִים בְּדַמְעוֹת וְנִזְלָת

רְצוּ מְרוּטֵי שַׁעַר, מְשׁוֹרְרֵינוּ:

"אֵיךְ לְשׁוֹרֵר בְּשֵׁתִים כְּאֵלֶה

גַּם רָגַשׁ,

וְגַם נַעֲרָה,

וְעֵלֵי פְּרִיחוֹתֵינוּ?"

וְאַחֲרֵיהֶם רְצִים

אֶלֶף בְּנֵי הַקֶּרֶת

סְטוּדֵנְטִים,

וְשֶׁרְמוּטוֹת,

וְהַפְּחָחִים.

רְבוּתִי!

מִיָּד תִּפְסְקוּ!

אֶת כָּל הַשְּׁנֵרֶרֶת!

אֵל תַּעֲזוּ לְקַבֵּץ עַל פְּתָחִים.

לָנוּ עִם כָּל הַ

כַּח הַעֲצוּם,

לֹא לְהַקְשִׁיב, לְהַשְׁמִיד

אֶת

הַדְּבוּקִים כְּמוֹ חוֹבֵרֶת פְּרוֹסוּם

לְכָל מִטָּה זוּגִית.

מֵהֶם נִבְקֵשׁ בְּתַחֲנֶה:

"הַצִּילוּנוּ!"

נִדְרַשׁ הַמְּנוֹן אוֹ

מְזֻמּוֹר קֶהֱלִי?

אָנוּ יוֹצְרֵי הַמְּנוֹנוֹת בְּעֲצֻמְנוּ –

בְּסִדְנָא אוֹ בְּשֵׁאוֹן הַמְּפַעֵל.

מֵה לִי וּלְפֹאֲסוֹסוּס?

בְּמוֹפֵעַ זְקוּקִין

גּוֹלֵשׁ לוֹ עִם מְפִיסְטוֹפֵלְס בְּרִקִיעַ הַפְּרָקְטִי.

מְסָמֵר –

שְׁתִּקוּעַ בְּתוֹךְ מַגְפֵי

אֵיוֹם יוֹתֵר מְסִיוֹטִיו שֶׁל גֵּתָה!

אֲנִי,

שְׁמֵלָה שְׁלִי

מְרוּהָ אֶת הַנֶּפֶשׁ.

שְׁזֵהֵב שְׁפֹתוֹתֵי

אֶת הַגּוּף מַחְסֵן

אומר לכם:

באבְקֹן זְעֵרוּרֵי וְחֵי יֵשׁ

יֹתֵר עֵרֶךְ מִכֹּל מַה שֶּׁעֲשִׂיתִי וְאֶעֱשֶׂה.

הִנֵּה הוּא!

מִתְנַבֵּא מוֹלְכֶם

בְּמֵלֶאךָ הַגְּרוֹן

נְבִיא מַעֲכָשׁוֹ! הַזְּרוּסְטֵרָה שֶׁל יְמֵינוֹ!

אָנוּ,

שֶׁפְּנִינוּ נְרֵאוֹת כְּמוֹ מוֹרוֹן,

כְּמוֹ נְבִרְשֵׁת תְּלוּיֹת שֶׁפְּתוּתֵינוּ,

אֲנַחְנוּ,

הַכְּלוּאִים לְלֹא זְכוּת יְצִיאָה

בְּעִיר שְׂבֵה זֶהָב וְזֶהָמָה זֹגוּ צְרַעַת –

צָחָרִים יֹתֵר מִכַּחֲלוּלֵי וְנִצְיָה,

שְׁטוּפֹת הַיָּם וְהַשְּׂמֻשׁוֹת גַּם יַחַד.

”צִלְבוּ,

צִלְבוּ אוֹתוֹ!”

וְלִי

כָּל אָדָם

וּדְאִי גַם כָּל אֱלֹהִים

שֶׁמַּעֲלִיבִים אוֹתִי – הֵם אֶהוּבִי.

רְאִיתֶם אֵיךְ כָּלֵב

אֶת יַד מַעֲנִי מְלַקֵּק בַּחֲדוּהָ!?

אָנִי,

שֶׁנִּצְחָקְתִּי בְּפִי בְּנֵי הַדּוֹר הַזֶּה

כְּמוֹ בְּדִיחָה

אֲרָכָה וּבִלְתִּי נְאוּתָהּ,

בְּבוֹאָהּ שֶׁל הַבָּאָה מִתּוֹךְ הַר הַזֵּמָן, חוֹזָה.

אֵף אֶחָד לֹא יָכוֹל לְרְאוּתָהּ.

שֵׁם

בְּמִקּוֹם בּוֹ הָעֵינַן נִקְטְעַת

עֲטוּרַת הַפִּיכּוֹת כְּקוֹצִים

שֶׁבִּזְרֹ

בָּאָה דוֹהֶרֶת שְׁנַת אֶלֶף תִּשְׁעֵמֵאוֹת

וְ

שֵׁשׁ

עֲשָׂרָה.

אָנִי מִבְּשׂוּרָה – לְזֶה הַשֶּׁבֶט;

כִּי בְּכָל כָּאֵב,

בְּכָל יָגוֹן וּבְכָל דְּמַעַמַּת

אָנִי אֶת עֲצָמֵי צוֹלֵב.

אֵין עוֹד מְחִילָה. בְּתוֹךְ הָרֵאשׁ

בְּעֵרְתִּי נֶפֶשׁ, כָּל רֶךְ אִידִילִי.

זֶה מְסַבֵּךְ מִלְּכַבֵּשׁ

כְּמָה וְכְמָה בְּסִטְלִיּוֹת.

כְּשֶׁתְּבוֹא

גְּאֻלְתְּכֶם

אֲזֵ מַה שְּׂאִין

לְהוֹמְרוֹסִים לְמִינֵיהֶם

אֲנָשִׁים כְּמוֹנוֹ,

עִם אֲבַעֲבוּעוֹת.

יֹדַעַת

אָנִי, שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ תִּדְהֶה

אֶל מוֹל נְשָׁמוֹתֵינוּ הַמְּזֻהָבוֹת.

רַק הַשְּׂרִירִים עוֹבְדִים – לֹא הַתְּפִלוֹת

לְמָה שְּׂאֵנוּ נִשְׁקַע בְּתַחֲנוּנִים?

כָּל

אֶחָד

בְּנוֹ מַחְזִיק בְּיָדוֹ

אֶת צִיר הַמְּנוּעַ הָעוֹלָמִי!

בְּפִטְרוֹגְרָד, בְּמוֹסְקוֹבָה אוֹ כָּל עִיר אַחֶרֶת

הַגְּלֻגְלֵתָא עוֹלָה – אֶל קֶהֶל בְּשׁוֹפְטוֹ

וְאֵף לֹא אֶחָד לֹא הִיָּה

סוֹתֵם אֶת

פִּיּוֹ מִלְּצַעֵק

בתפיים ומצלתים
ובקולות מרידה תעלו
לרגל –
נשמתי אשלה
וארמס,
שבעתים! –
ואמסר מדממת לכם, כדגל.

3

ולמה כל זה?
מנין זה בא?
איה אל אור השמחה חה חה.
משתלח אגרוף?
צצה
ועטפה את הראש מחשבה אחת –
בית משגעים קרוב.

כמו
בטבע צוללת
קופצים מלחים
אל פתחי האורור בשביל שלוק –
מבעד לעינו
הצרוחה עד קרעים
בא בפריצה בורליוק.
עד דם הוא דמעם לו את העפעפים
זחל.
נעמד.
קרוב.
ובעדינות מפתיעה במרבה לחיים,
בא ואמר
זה טוב.
וזה טוב שמסתרת הנפש
מכלם במעיל הצהב!
וזה טוב

מול גרדום, לצוח מן הרפס:
”שתו כבר!
רק קקאו ואן גוטן זה טוב!
את הרגע הזה
הרועש כזקוק,
החצוף
לא מחליף בשום דבר
לא מחלי...
ומתוך עננת הסיגר
ומעל לבקבוק – הפרצוף
של אדון סוריאנין המחליא.
איה מעז אתה המקרקר כאפרוח
לכנות עצמך משורר כיום?
היום
מכרחים
למוח
של כל העולם לדפק לום!

ואתם,
הטורדים בהרהור הנצחי –
”ואיה זה מרשים לו?”
תראו איה מתבדר
בכפר
אנכי!
סרסורן של כל השרלילות.
מכם
הלחים מערָגה מתנשמת
אל מאות של
שנים, רק דמעה נשתפכה.
אפרש לי
אקח ת’שמש
ואתקע כמשקף בעיני הפקוחה לרוחה.
כה מלבש במירע האפנה
אלך בתבל
רותח ומואר בה

וּלְפָנַי
 נְפוּלְיוֹן עַל שְׂרָשֶׁרֶת תְּמִיד יִתְרוֹצֵץ,
 עַל אַרְבַּע.
 כָּל הָאָרֶץ כְּאִשָּׁה תִשְׁכַּב
 תִּזוּעַ בְּבִשְׂרִיהָ, כְּלָה רוֹצָה;
 כָּל דְּבַר יַחֲדָה
 וּבִשְׁפֹתוֹתַי
 יִשְׂרָבֵב לוֹ
 צָה צָה צָה צָה צָה.
 הוֹפִי!
 שְׂמִים
 וְיִתֵּר הַעֲנַנֹת שָׁם,
 הַקִּימוּ לְמַעַלָּה אַנְדְרֵלְמוֹסִיָּה מַחְלֻטָּת
 כְּאֵלוֹ כָּל הַפּוֹעֲלִים הַלְבָנִים כָּלָם –
 יִצְאוּ בִשְׁבִיתָה זְעוּמָה וְרוֹטְטָת.
 רַעַם זוֹעֵף מִן הָעֵב הַגִּיחַ
 קִנַּח אִפּוֹ מֵהַסְמֶרֶק בְּנַחֲרָיו
 רִקִּיעַ נֶרְעַד וּלְרַגַע הוֹפִיעַ
 קִלְסֶתֶר פְּרָצוּפוֹ שֶׁל פּוֹן בִּיסְמָרֶק עֲלָיו.
 וּמִיִּשְׁהוּ
 בַעֲנָנָה הַנִּפְתָּלֶת
 אֶל בֵּית קֹפֶה יָדוֹ שָׁלַח.
 נְדָמָה כְּעַדִּין
 וּנְשֵׂי קִצָּת, נְדָמָה לִי
 נְדָמָה כְּקִנְיָה שֶׁל תּוֹתַח.
 דְּמִיִּנְתֶּם חֲמָה
 בְּרִכּוֹת מְלֻטָּפֶת אֵת
 לְחָיו שֶׁל בֵּית הַקֹּפֶה?
 זוֹ הַפְּגִנָּה שֶׁל מוֹרְדִים מִתְרַסֶּסֶת.
 חוֹזֵר גָּנְרַל גְּלִיפֶה!
 שִׁלְפוֹ תִּיִּדִים מִכִּיסֵיכֶם
 קָחוּ אִבְנוֹ, סִכִּין אוֹ פְּצָצָה
 וְאִם אֵין יָדִים לָךְ – תִּלְחַם
 בַּמִּצָּח, אִם כִּכָּה יִצְאָ.
 אִזּוֹ קוֹמוֹ, מְרַעְבִּים שְׁלִי
 כְּנוֹעִים
 וּמְרִירִים
 בְּסַחֲי זְהֵמָה נְמָקִים.
 לְקוֹם!
 וַיִּמֵּי הַחֹל הָאֶפְרוֹרִיִּים
 בְּדָם יִצְבְּעוּ כְּחֻגִים.
 יוֹנְפוֹ סִכִּינִים וְהָאָרֶץ תִּזְכֹּר אֶת
 מִי לְהִשְׁפִּיל הִיא נִסְתָּה.
 הָאָרֶץ
 שֶׁהִשְׁתַּמְנְנָה כְּנוֹזָנֹת
 שְׂרוֹטְשִׁילֵד גּוֹתֵן חֲסוּתָהּ.
 וּכְדֵי שְׁדֻגְלִים, כְּכֹכַל חֵג מְקַבֵּל
 יִתְחִילוּ מֵהַד כָּל הַיְרֵי לְרִטֹט
 הַרִימוּ אֶל עַל, עֲמוּדֵי הַחֲשֵׁמֶל
 גּוֹפּוֹת סוּחָרִים שׁוֹתֵתוֹת.
 וְהַתְּקַלְלֶתִי
 וְהַתְּפַלְלֶתִי
 יִזַּע
 וְדָם נִשְׁפְּכוּ עַד פְּקִיעָה.
 אֲדַמְדָּמָה כְּמַרְסִלִּיזוֹ
 גּוֹעָה, בַּעֲוִית הַשְּׂקִיעָה.
 זֶה כְּבֹר הַטְּרוּף.
 שׁוֹם דְּבַר לֹא יִקְרָה.
 הַלִּילָה יָבוֹא
 וַיִּגָּס
 וַיֵּאכֹל.
 רוֹאִים?
 הַמְרוֹם שׁוֹב זוֹרָה,
 כְּאִישׁ קְרִיּוֹת, כּוֹכְבָיו בְּחָלָל.
 הוּא בָּא.
 הַרִים אֶת הַתַּחַת
 וְעַל הָעִיר הַתִּישָׁב.

לילה – שעין כבר לא מפלחת
שחר הוא כאוף.

בבתי מרוח, מתקפד בצד,
שופך את ייני על נפשי, על מפות,
לפתע
ראיתי – בי מבט
אם המשיח נועצת כחד.
על מי שופכת את את כל הזהר
הסטנדרטי הזה?

על ערב רב של שכורים ברבאק?
הנה תראי

על פני בנה החונה

הם שוב בוחרים את בר אבא!

ואולי בכונה

בעסת אנוש – פני

לא שונות הן עד כדי כך

פני שלי

שאולי

יפיתי,

מכל בניה שלך

תני נא

להם – לקרושים בגיל

המות המהיר, קצת זמן.

לילדים תני זמן להבשיל,

בנים לאבות.

בנות – לנושאות הריון.

ולנולדים תני להתפסות

בשיבת אמגושי מדי

ויבואו הם

ותנו שמות

לילדים על פי שמות שירי.

את כל ההלל למכונה ולאנגליה,

אני המזמר והשור.

ואולי אנכי בתוך כל האנגליון
השליח השלשה עשר.

כשקולי גונח

בקצב חפשי

שעה שעה

כל השבוע

אולי את נוריות נפשי

מרחרח עכשו ישוע.

4

מריה! מריה! מריה!

פתחי, מריה!

איני מסגל ברחוב יותר!

את

רוצה כבר לראות איך יפלו פני

ואני שנטעמתי

בכל,

אגיע,

אלחש בכל חסר שני

שהיום אני

"כן, בגדול"

מריה!

הנה –

כבר התחלתי להשתגר.

ברחובות

אנשים יחפרו בשמן זפקיהם מחלה

ובעינים

טרוטות משנות דור ארכות של הצצת

יצחקקו כדרכם

שבפי קמלה

פת אהבת האתמול

הנה שוב –
מבצבצת.

על מדרכות מרר גשם,
בין שלוליות צולח
שוב לוקק את הפצע, גוית הרחוב הלחה.
על עפעפיו ששבו –
כן! –
עפעפי נטיפי הקרח
בכי פורץ –
כן! –
מיעינים כלות של צנרת הגג הדלוחה.

פיו של הגשם מצץ ורקק הולכי רגל,
בכרכרות נצצו משמני כל אתלט ואתלט
האנשים באכלם התבקעו
שמנם הזדלף אגל, אגל,
והזדרם כנהר על אבני המרצפת
יחד עם בשר לחמניה
ולעסת אומלט.

מריה!
איך דוחסים אל אזנם התפוחה משמן
מלת שקט?

שרה,
נדבות מקבצת
צפור,
רעבה באונה.
אני בן אדם, מריה.
פשוט.
שנורק אל היד המלכלכת של רבע חולה
שחפת.

מריה, תרצי כזה?
פנימה, מריה!
אחנק בעוית אצבעות את גרוגרת פעמונה.

מריה!
נטרף מרעה הרחובות.
פצעי מחנק על צואר הרבע.
פתחי!
כואב!
הנה תקועות
בתוך עיני סכות הכובע!

הכניסה.
מתק!
אל פחד,
שעל ערפי כרסן תלוייה לה
כל ערמת הנקבות הלחה כאביב בהרים,
דרך חיי כף אסחב
מיליון אהבות טהורות לאללה.
ומיליון מיליוני אהבונים קטנטנים וטמאים.
אל פחד
מכך
שבגידה שוב תשלני
לדבק אל אלפי קלסתרים של נאות
"אוהבות את מיקובסקי"

והרי זו שושלת
מלכות שעלו על לבו של חולה נפשות.

קרבי, מריה!
במערמיה,
או במלא בושתי אלי!
את חן שפתותיך מסרי נא כפרי לי.
הלב ואני לא חיינו אף פעם עד מאי.
וכל החיים רק
מאות של אפרילים.
מריה!

סונטות ישיר המשורר לטיאנה,
ואני,
שעשוי רק
בשר אדם,
אך את גופך אבקש
כבקש
פרבוסלבים "אנא
לחם חקנו תננו היום".

מרִיה, תני!

מרִיה!

את שמך
לשכח אני פוחד
כמו משורר בפחדיו
לשכח
מלה כלשהי, עצומה כאלוה,
שהוא בעצמו חבר.

אך את גופך
לנצח אשמר ואהב.
כחיל
שצבאות השחיתוהו
בלי בית
בלי כלום
על רגלו הבודדת שומר.
מרִיה,
לא בא לך?
לא בא לך!
הא!

שוב אגרר
חשוד וכנוע
לבי בידי
מדמעות מטפף,

לסחב
כמו שקלב
חבול ופגוע
רגלו
אל מלונתו סוחב.

דם הלב ירוגן מדרכות.
כאבק יתגולל על השביל.
כבת הורדוס השמש, עוד אלף תרקוד
סביב הארץ –
ראשו של
יוחנן המטביל.
וכששונתי יתקדו עד כלות
מיליון טפות דם לבבי
יהיו כמפה והעקבות
יובילו אל בית אבי.

אזחל
מלכלך מלינות בתעלות,
פנים אל מול פנים
אתכופף,
ואלחש לו בשקט באזן
– תקשיב לי, אדון אלהים!
איך לא נמאסך
כל יום אמן סלה
לטבל זוג עינים תפוחות בסערה?
יודע מה, בוא
נעשה קרוסלה
מעץ דעת הטוב והרע.

ואתה תשפן כל ארון, כל יכול
והיינות שנערך על השלחן
כדי שירצה לפזז במחול
פטרס השליח המאבן.
לעדן נחזיר את כל החוצקות

תצוה –
 וכבר הלילה
 מכל כפר את השאפות הכי שוות
 תכף אקפיץ לך.
 יאללה?
 לא יאללה?
 עדין מכוץ גבותיך?
 בזעם עטור שיבה
 חושב אתה –
 המכנף
 זה מאחוריך
 יודע מה זאת אהבה?
 מלאך גם אני הייתי,
 הבטתי למטה כמו גדי מספר.
 אך את דורוני מציתי
 לתת לסוסות הכפר.
 כל יכול, אם המצאת ידים לכל,
 וגם
 ראש ואת גיד הנשה
 אז למה לא המצאת
 שיהיה בלי לסבל
 לנשק, לנשק, לנשק?
 חשבת – אתה אל אומניפוטנטי
 אתה דרג זין, אלון פצפוני

הנה מדש המגף
 כפר הוצאתי
 את הנוצצת שבסכינים.
 הי מפריסי כנפים!
 חיל ורעדה!
 רטטו בפלומתכם ושיהיה כפר הס פאן!
 אותך, הספוג ריח קטרת אפתח בפלדה
 מכאן ועד אלסקה!
 הכניסו!
 אתם לא תעצרו אותי!
 שקר,
 או צדק לי,
 איני מסגל להרגיע.
 הביטו –
 למעלה – כל הכוכבים
 נערפו ודמם הרקיע!
 הי שמ
 מים!
 לפשט קסקטים!
 אני בא!
 מתחבאים.
 נרדם היקום
 ומזיז קצת בשקט
 אזנו הזרועה קרציות כוכבים.